

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VIII.

Май 1899.

Брой 5.

РЕЛИГИЯТА ЛИЧНА.

Человѣкъ мисли, кае ся, вѣрва, уповава и живѣе за себе си. Други може да го прѣдупрѣждаватъ, да го свѣтватъ, да го влияетъ и наставляватъ, нѣ това е всичко. На самага него най послѣ лѣжи отговорността за дѣйствиe и спасение. Майка му или жена му може да бѣде святица и за него това е едно благословение, нѣ тѣхното благочестие не може да спасе него. Правдата ся не вмѣнява, да ли тя е Христова или на нѣкого отъ неговитѣ святии. Каквато правда нѣкой человѣкъ има, тя е собствена негова, чрѣзъ милостта и благодатта Божия. Той не може да я прѣдаде на други, нито пъкъ други могатъ да притурятъ на него. Писанията сѣ пълни съ това учение. Всякой отъ насъ ще дава отчетъ за себе си на Бога.

Никой священникъ или проповѣдникъ или друго человѣческо сѣщество не може да приеме нашата исповѣдь и да прости нашитѣ грѣхове. Исповѣдь къмъ нашитѣ съчеловѣци е една длъжностъ, а особенно къмъ онѣзи които ний сме онеправдали, нѣ това е само приготвление къмъ нашата велика исповѣдь, която е къмъ Бога. Неговия законъ ний сме прѣстъпили; съ неговата любовь и милость ний сме ся подиграли. Съ своитѣ грѣхове Давидъ бѣше онеправдалъ много человѣци, нѣ така ясно бѣше чувството му на грѣхъ противъ Бога щото той извика: „Срѣщу тебе само съгрѣшихъ, и сторихъ това

зло прѣдъ тебе.“ Той е първия и послѣдния съ когото имаме работа относително нашитѣ грѣхове, и тя е една лична работа.

Нашата служба трѣбва да бѣде лична. Никой не може да ся моли или кланя за насъ. Никой не може да пѣе, да говори или да слугува Богу за насъ. Богъ изисква каквото всѣкой може да даде или стори.

Тѣзи може да ся видятъ като истѣркани изрѣчения, нѣ никога не е имало по голѣма нужда отъ колкото сега да ся обърне най сериозното внимание на Християнина върху тѣхъ. Общата наклонность въ настояще врѣме е да се стоваря всякоя отговорность върху нѣкоя комисиия, и по този начинъ ний оставаме свободни. Една комисиия ще храни гладнитѣ, или ще посѣщава болнитѣ, или ще посрѣща чужденцитѣ. Ний даваме нѣкоя пара, гласоподаваме за назначение на нѣкоя комисиия, и тогава нашата работа е свършена. Нѣ това не е доволно. Това не е Божий планъ.

Нѣкога человѣцитѣ търсятъ съвсѣмъ да отхвърлятъ религията, освѣнъ името. Тѣ я оставятъ върху грижата на църквата, и мислятъ че е доволно ако присѣтствуватъ на богослужение еднажъ или дважъ въ годината.

С.

Напрѣдъкътъ въ Откровението.

„Първомъ трѣва, послѣ класъ, и напослѣтъ пълно жито въ класътъ“ каза веднажъ

Христосъ. Нѣжната трѣвица която пониква изъ земята най-послѣ ся прѣобрѣща въ свѣршенъ класъ. Успѣхътъ на Христовото Царство ся състои въ продължително растение и уголѣмяване. То не дохожда съ внезапността на нѣкоя свѣрхестествена сила, както ученицитѣ едно врѣме сж мислили. Нѣ, то дохожда по сжщий редъ както житното зърно пониква отъ заровеното сѣме. Нито пѣкъ се появява до катъ не узрѣе плодътъ, а узрѣе ли веднѣжъ, тозъ часъ ся испраща сѣрпътъ, защото е настанала жетва. Богъ не работи, както ний често пакти чловѣцитѣ работимъ съ спазмодически усилия. Той работи, но сжщеврѣменно е придруженъ съ единъ непоколебимъ и величественъ напредѣкъ въ всичкитѣ си дѣяния.

Колко величественъ е наистина редътъ въ вървежътъ на естеството! Годишнитѣ врѣмена ся движатъ по единъ много чудесенъ редъ. Чловѣческото тѣло полека лека развива свѣршенната си сила и сѣразмѣрность. Чловѣчески умъ и той върви все напредъ първо отъ проститѣ дѣтински опущения къмъ добръ дисциплиниранитѣ рассждающи сили на мисльта. Всѣкой напредѣкъ въ каквото и да било отношение, учи ни че законътъ „първомъ трѣва и послѣ класъ“, е неизмѣняемъ. Посрѣдствомъ науката ний днесъ разбирами много по-вече за сътворението на свѣтътъ отъ онѣзи които веднѣжъ сж вѣрвали че вселенната била създадена въ шестъ сълнечни дни. Врѣмената напредватъ, факти връхъ факти се трупатъ; съмнѣнията изчезватъ. Блѣди искрици отъ истина почватъ да се явяватъ и да свѣтятъ все по-вече и по-вече, до като достигнатъ въ свѣршенъ день. Чловѣцитѣ днесъ отъ врѣме на врѣме придобиватъ все по възвишени и по-истински идеи за Бога, като сжщеврѣменно ся отцѣпватъ отъ прѣживѣлитѣ си и чувствени мечти, и гледатъ съ отворени очи надъ великолѣпното но мълчаливо величие съ което Богъ работи. И най-възвишенитѣ умове днесъ, като вършинитѣ балкански, първи схващатъ и отразяватъ единъ по-духовенъ и по-близо до Бога животъ. Тѣ блѣдятъ, когато мнозина при подножието лежатъ още въ тъмнина. Но скоро видѣлото, което първоначално озаряваше гордитѣ великани, слиза въ полето и прониква въ най-дълбокитѣ долини.

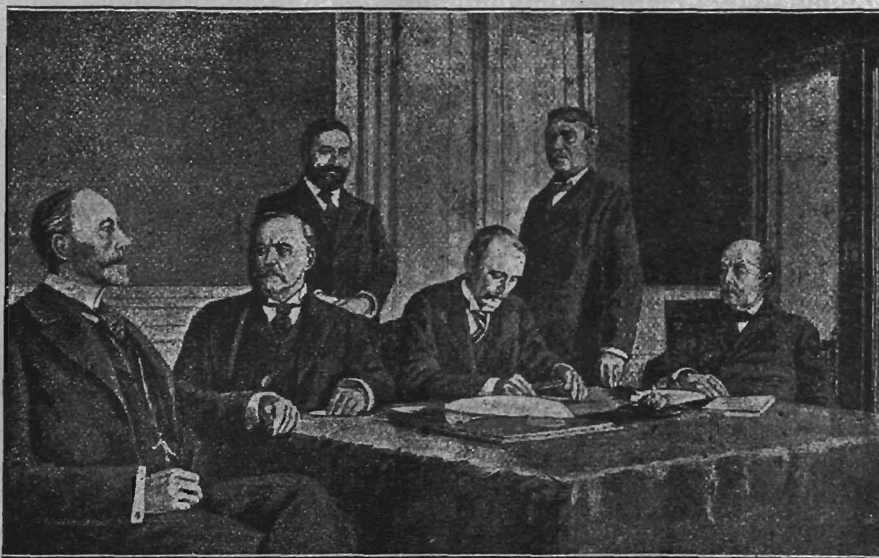
Първомъ иджтъ загатки, по тѣхъ отломени отъ системи, най-послѣ свѣршени и хармонически системи.

Едно отъ най-добритѣ пояснения върху горѣказанный божественъ законъ — на постъпенно и прогресивно развитие ще намѣримъ въ Божието Откровение дадено на чловѣцитѣ. Библията ни открива единъ чуденъ редъ отъ продължителенъ напредѣкъ и то за много столѣтия. Испърво нѣколко първоначални сѣмена отъ истината бѣхъ дадени на единъ народъ който бѣ отдѣленъ отъ другитѣ народи. Тѣзи истини бѣхъ запр., сътворението на вселената и зависимостта ѳ отъ Бога, чловѣческото божествено начало и подобие, отстъпването му отъ Бога, и пророческата надежда за неговото възвръщание. Това е ядката на цѣлото Откровение: зародишътъ на всичката християнска философия и богословие ся крие въ тия нѣколко сѣменца.

Вѣрата се е съхранявала за много години прѣди да ся появи писменно оповѣствование за нея. Отъ поколение на поколение ся е прѣдавала. Стотини години, прѣди книгитѣ да ся напишжтъ тѣзи възвишени истини ся държехъ въ съхранение, — пазехъ ся просто въ чловѣческата паметъ, като ся прѣдавахъ отъ вѣкове на вѣкове. Най-послѣ, отъ особенни Боговдѣхновени чловѣци ся написахъ въ видъ на история и законоуправителна система на Израила. Въспитанието прочее, което израилскій народъ придобиваше отъ Библията отбѣлѣзва ни втората историческа стѣпка за напредѣжътъ въ откровението. Народътъ ся организира въ едно теократическо (богоуправително) общество и първоначалнитѣ истини за Творчеството и провидението Божие ся приложихъ въ политически и социалний животъ на Израила. Много ожиданата надѣжда за чловѣческото искупление отъ врѣме на врѣме посрѣдствомъ жертвоприносителната Вѣхо-Завѣтна система дохождаше до своето осжществование.

Пророчествата отбѣлѣзаватъ друга велика стѣпка въ напредѣжътъ на Откровението. То ни открива че приближава една по-добра ера. Старата система трѣбва да прѣмине, но не чрѣзъ разрушение, но чрѣзъ изпълнение. Стѣпкитѣ на приближающата нова ера чуватъ се прѣзъ всичкитѣ вѣкове. Дохожда Евангелието съ величественитѣ

Делегатитѣ по сключаваніе мирѣтъ мѣжду Съединенитѣ Щати и Испанія.

Американскитѣ делегати.

Испанскитѣ делегати.

си учения, на които величието не ся състоеше въ пишнотъ или свѣтовностъ, но величие, произхождающе отъ християнско смирение и себепожъртвование. То очуди свѣтътъ, защото до тогава той не бѣ виждалъ, какъ нѣща които ако и да прѣдъ чловѣческото око не прѣдставлявахъ нѣкакво видимо величие, нѣ въ сжщностъ иззрадахъ ангелитѣ небесни.

Дошли сми вече и до четвъртата велика стѣпка въ напрѣдкѣтъ на царството на истината. И тя сочи къмъ едно по свѣтло бждѣще. Крайтъ му още не е дошелъ. Евангелието ни открива такъво врѣме когато това царство ще стигне до най-големата си висота, и Божието намѣрение относительно чловѣчеството ще ся изпълни Това изпълнение е тѣй живо прѣдставено прѣдъ надеждата ни и тѣй величественно изображено чрѣзъ разни символи въ Св. Писание щото е доволно яко за да ни крѣпи въ чаканието ни.

Всѣка една стѣпка въ различнитѣ епохи на Божественното Откровение е величественъ напрѣдкъ отъ друга прѣдшествуваща епоха. Тѣ (стѣпикитѣ) сж тѣй свързани една съ друга както съставнитѣ части на телескопа сж свързани и излизатъ една отъ друга. Тѣзи божествени открития не ни отбѣлѣзватъ нищо друго освѣнъ една чудновата продължителностъ. Има и периодически движения въ този процесъ, но тѣ не сж бързи, внезапни, или много шумливи въ вървежѣтъ си. Ако и да прогресѣтъ намъ ся види на врѣмени не еднакъвъ, но той е неизмѣняемъ, непоколебимъ и тържественъ. Тойзи, който внимателно изучава Библията може да измѣри слоеветѣ на разнитѣ религиозни развития. Може да ги изслѣди въ пророческото богословие като го сравнява съ онова на Мойсея, — богословие което, ако и да е основано на едни и сжщи основни истини, придава имъ обаче едно повисоко и по-духовно значение. Още по-ясно може да ся изслѣдва този напрѣдкъ като сравнимъ Вѣтхо-Завѣтната система зѣта исцѣло съ новозавѣтнитѣ учения на Христа и неговитѣ апостоли. Пълний класъ съ жито иде отъ трѣвата, но той е сега вече повече отъ трѣва. Трѣвата ся допълнява, и изгубва ся въ узрѣлий плодъ. Тѣй и Вѣтхий Завѣтъ ся изгубва въ Новий който е узрѣлъ плодъ и съдържа въ себе си всичко онова което

Вѣтхо Завѣтната обрядна система съдържае за години. Колкото за насъ сега Новозавѣтното откровение е свършено пълно и задоволително.

Примѣри на несвършенство изобилуватъ въ Вѣтхий Завѣтъ. Вѣтхо-Завѣтното правило за отплата „око за око, и зѣбъ за зѣбъ“ което прочемъ бѣ и узаконено чрѣзъ Моисеевий законъ, днесъ ся свършено забранява отъ И. Христа. Прѣдставенитѣ условия отъ Моисея по разводѣтъ, Иисусъ ги свършено отмѣнява, и цѣлий прѣдмѣтъ полага се на свършено нови основи. Но това което най-много привлича вниманието ни, е, че, Моисеевий законъ, колкото ся касае за нравствеността въ онова врѣме, е билъ най-благодотворителенъ. Той установява отношенията на фамилията и обществото и то въ такъва една безопасностъ, каквата никадѣ другадѣ не е имало. Въ други народи подобни установления даже и не сжществували. Наистина, Моисеевий законъ не е запрѣщавалъ полигамията (много-брачието) и робството, нѣ ходѣтъ на божественний напрѣдкъ тѣй послѣдователно приготвялаше нравствената почва щото въ едно кѣсо врѣме започнахъ народитѣ да работятъ за свършенното прѣмахване на тѣзи домашни и общественни язви. Тамъ дѣто се приема и разбира Божията истина, не е възможно да сжществува каквато и да била общественна или домашна аномалностъ. Тѣзи които нападѣтъ Библията защото е допускала подобни установления, не внимаватъ на явний напрѣдкъ отъ онова врѣме до сега. Всѣкой добръ увѣдоменъ ученикъ знае, че Моисеевий законодателенъ кодексъ съ всичкитѣ му несвършенства като го сравнимъ съ Християнската нравственностъ, пакъ на врѣмето си, той е билъ могущественна сила за добро. Професоръ Голдуинъ Смитъ казва, че, Моисеевитѣ постановления сж „единъ кодексъ отъ закона който по благодотворителността си не е имало другъ вторъ кодексъ отъ закони който да го прѣвъсхожда въ врѣмето си.“ Прочее, истината на историческото развитие спорѣдъ както ни ся открива въ откровението всѣкога ще бжде първото и послѣдното начало за библейското ни изучавание. Тя ще ни спомага да разберемъ по-добрь истината на откровението. Библията е толковъ обширна въ литературата си, въ историческитѣ и религиознитѣ си еле-

менти както е обширна и вселенната съ своитѣ разнообразия, и точното ѳ тълкованне ся добива само по този исторически методъ откритъ въ Божественното откровение — законъ, простиращъ ся както въ вещественный тѣй и въ духовный миръ. „Защото земята отъ само себе си произвежда, първомъ трѣва, послѣ класъ, и напokonъ пълно жито въ класътъ.“ — Марк. 4:28.

Прѣв. Л. А. Мурчевъ.

СТЕФАНЪ АЛЛЕНОВИТѢ ПРАВИЛА. ✕

Прѣди много години единъ хубавъ на-
раходъ плувалъ по рѣката Хѣдсонъ къмъ
Ню Йоркъ. Когато приближилъ при хубавия
градъ Йонкѣрсъ, оказало ся че параходътъ
е запаленъ. Изведнѣжъ той билъ обърнатъ
къмъ брѣгътъ, нѣ въпрѣки геройскитѣ ста-
рания за спасението на пътниците, много
отъ тѣхъ погинали. Мѣжду жертвитѣ билъ
и Стефанъ Алленъ, единъ старецъ съ най-
чистъ характеръ, нѣкога си кметъ на града
Ню Йоркъ, обичанъ и почитанъ отъ всички
които го познавали. Въ палтото му била
намѣрена една тетрадка въ която били на-
писани слѣдующитѣ добри правила.

„Сѣбпрай ся съ добра дружина, или съ никаква.

„Никога не стой празденъ. Ако рѣчѣтъ ти не сж
заняти съ нѣщо полезно, обработвай умътъ.

„Всякога говори истината.

„Прави малко обѣщания. Стой си на думата.

„Пазь си тайнитѣ, които може да пишешъ.

„Когато говоришъ нѣкому глѣдай го въ лицето.

„Добър характеръ стои по горѣ отъ всичко друго.

„Само твоитѣ собствени дѣла могатъ да поврѣдятъ
характерътъ ти.

„Ако нѣкой говори зло за тебе, така живѣй щото
никой да го не вѣрва.

„Да не пишешъ никакви опивателни пиятия.

„Всякога живѣй (въ нещастия има исключения) въ
границитѣ на приходътъ си.

„Кога си лѣгнешъ мисли върху онова което си из-
вършилъ прѣзъ деньтъ.

„Не бързай да станешъ богатъ, ако искашъ да успѣешъ.

„Малко и постоянни печалби даватъ равновѣсие на
умътъ.

„Отѣбгвай хазардинтъ игри.

„Отѣбгвай искушение, по причина на страхъ че не
можешъ му устоя.

„Печели напѣ прѣди да харчишъ.

„Никога не прави дългъ, освѣнъ ако видишъ че ще
можешъ пакъ да ся избавишъ отъ него.

„Старай ся по всякой начинъ да не вземашъ на заемъ.

„Недѣй ся жени до когато не си въ състояние да
поддържашъ жена.

„Не говори зло за никого.

„Бжди справедливъ прѣди да си щедръ.

„Пазь ся невиненъ, ако искашъ да бждешъ честитъ.

„Спестявай кога си младъ, за да иждивявашъ кога
остарѣешъ.

„Прочитай горнитѣ правила поне еднажъ на седмица.

МЕЧЪТЪ НА ДУХЪТЪ.

Най-сполучливото оружие противъ грѣ-
хътъ и съсипителнитѣ му прѣлъгвания е
простото и ясно Слово Божие. За това вели-
кия Апостолъ Павелъ се молѣше и работѣше
за да напрѣдва словото Господне. Той зна-
еше, че напрѣдванието на словото Господне
значеше поражение на грѣхътъ и че съ по-
ражението на грѣхътъ Богъ щѣше да се
прослави. Затова всичкитѣ истински Христи-
ани отъ всѣкой вѣкъ сж отправяли сжщата
молитва къмъ Бога и распространението на
неговото слово е било главното имъ жела-
ние. До колкото повече Словото Божие се
е распространявало и е било оставяно сво-
бодно да упражнява своето влияние въ свѣ-
тътъ до толкова повече истината и правда-
сж прѣудолѣвали. Апостолътъ не се потру-
ди да защити Словото противъ неприятелитѣ
му. То не се нуждае отъ неговата защи-
та. Всичко, което той искаше бѣше да се
остави то свободно само да се защити. И
всѣкъждѣ къдѣто така е оставено, то сигур-
но е побѣждавало.

Расказва се за Д-ръ Цезаръ Меланъ, че като
се срѣшналъ еднажъ въ Парижкитѣ ули-
ци съ единъ безвѣрникъ, на всѣкое отъ ос-
тритѣ нападения на този послѣдния, той
отговорилъ съ нѣкои стихъ отъ Св. Писа-
ние и прилагалъ, „Така говори Господъ.“
„Но“, рекълъ Французинътъ, „азъ не вѣр-
вамъ това“. „Не врѣди“, отговорилъ добрия
человѣкъ „това е Слово Господне, и ако го
не вѣрвашъ ти ще погинешъ“. Слѣдъ мно-
го години сжщия человѣкъ срѣшналъ Д-ръ
Мелана и слѣдъ като му напомнилъ горѣ-
казания разговоръ, рекълъ. „Това ме убѣди.
Вий не ми позволхте да уловя саблята за
дрѣжката и тогава да я прѣгледвамъ и кри-
тикувамъ, но винаги отправяхте къмъ мене
острия върхъ. Съ него ме ранихте за смъртъ,
а така сжщо и за животъ вѣченъ“. И така
си е: „Защото Божието слово е живо и дѣя-
телно, и по-остро отъ всѣкой мечъ остъръ
и отъ двѣтъ страни и проминува до раздѣ-

лението на душата и на духътъ, на ставитѣ и на мозъкътъ, и издирва помишленията и намѣренията сърдечни.“

Словото Божие, пояснено и запечатано отъ Духътъ, става неудолимо оржие въ рѣцѣтъ на искренния Християнинъ. Нищо не може да устои на срѣща му. То е еднакво защитата на Християнина и источника отъ който той черпи силата, съ която побѣждава.

Словото Божие дава най добритѣ отговори на Сатана и пратенниците негови въ искушенията съ които тѣ ни окружаватъ постоянно въ този свѣтъ. Нашитѣ мудрования и отговори прѣдъ нечестивитѣ често ни правятъ повече да се оплитаме и посрамваме. Напротивъ, Божието Слово прави тѣхъ да млъкнатъ. Една млада Християнка, която работѣла въ една фабрика, дѣто съ стотини други безвѣрни момичета работѣли, отишла еднажъ при своя пастиръ да му поиска съвѣтъ, като какъ да имъ говори и най-сполучливо да отговаря на възраженията на другаркитѣ си. Тя се трудяла до колкото могла да отговаря на нападите съ които тѣ обсиждали нея и религията ѳ, но често тѣ я наддумвали и тя оставала обезсърчена. Той ѳ казалъ да почне да посрѣща нападите имъ съ нѣкои стихове отъ Св. Писание и ѳ прѣпоръчалъ нѣколко такива стихове за изучаване на изустъ, така щото да ѳ сж всѣкога готови, когато стане нужда. Слѣдъ това, когато сраженията почнували, тя чакала, и винаги, когато ѳ се удадѣло случай, хвърляла по една небесна стрѣла. Нейнитѣ неприятелки все оставали безотвѣтни. На Г-цата тѣ всѣкога могли да отговарятъ, но на Словото Божие не могли. Така трѣбва Християнитѣ всѣкога да посрѣщатъ неприятеля си. Така Исусъ посрѣщна и направи да млъкне искушителя въ пустинята. Посрѣщай всѣкое искушение съ нѣкъсй текстъ, отъ словото Божие. Подражавай Исуса въ това ако искашъ да си непобѣдимъ.

Най-добрия отговоръ за невѣрниците и всичкитѣ подиграватели съ религията е нѣкой текстъ изъ Словото Божие, което тѣ прѣвиратъ. Тѣ може да го посрѣщнатъ съ присмѣхи и прѣзрение, но текста ще извърши своята работа. „Така ще бѣде словото ми, което излазя изъ устата ми,“ говори Господъ, „не ще се върне при мене праздно,

но ще извърши волята ми“. Както слънцето, което се радва като „юнакъ за да тича въ попрището си“, то ще распѣди тъмнината дѣто му се позволи да свѣти додѣто „по всичката земля излѣзе вѣщанието му и до краищата на всѣленная словесата му“.

М. Н. П.

СПАСЕНЪ. †

Проповѣдникътъ отъ Water street mission въ Ню Йоркъ разказва слѣдующето:

„Единъ чловѣкъ дойде една вечеръ на нашето събрание съ 1000 калпави желѣзнопѣтни билети въ джебътъ си. Той имаше съ себе си и клишето съ което ги правеше. Той бѣше на пѣтъ къмъ рѣката за да срѣщне единъ свой другаръ, нъ случи ся да ся отбие въ нашето събрание. Като сѣдѣше и слушаше свидѣтелството на невѣжи спасени чловѣци, Божий Духъ ся докосна до душата му. Той излѣзе, нъ не отиде да търси другарътъ си. Той влѣзе пакъ и Господъ го силно смути. Той излѣзе и ся качи на парахода, и като стигна до срѣдата на рѣката, той хвърли билетитѣ, клишето и всичко въ рѣката. Тогава той дойде пакъ въ събранието и колѣнчи за молитва. Исусъ го срѣщна тамъ, и прости му грѣхветѣ, и даде му свидѣтелството на Духътъ че той ся новороди. Той стори една исповѣдь прѣдъ всички ни. Той бѣше Шведецъ, единъ красивъ чловѣкъ; той никога не ся опивалъ прѣвъ живота си.

„Нъ другия въпросъ бѣше какъ ще може той да се прѣпитава. И тѣй той колѣнчи и ся помоли Богъ да му даде работа. Той намѣри работа по желѣзнопѣтната линия, да копае дупки за диреци. Тя бѣше мѣчна и мръсна работа, рѣцѣтъ му ся напучаха. Той зѣ жена си въ една неудобна стаичка въ каквато никога не били живѣли прѣвъ живота си; нъ той бѣше спасенъ, и всякой левъ отъ дневната му заплата бѣше чиста пара. Най послѣ единъ отъ старитѣ му другари чулъ гдѣ е той, намѣрилъ го въ работата му, и му казалъ, „Ей, Иване, ти лудъ ли си?

„Не,“ казалъ Иванъ, „азъ никога не съмъ билъ тѣй въ ума си прѣвъ прѣвъ цѣлия си животъ.

„Добрѣ, какъ е работата тогава?“

„Азъ намѣрихъ Исуса,“ казалъ Иванъ и прѣдадохъ сърдцето си на Бога.

„Нъ, Иване, глѣдай тука! Ний никога не сме имали такъва работа както сега. Ето тебе 50.000 лева ако ся присъединишь къмъ насъ?

„Не, г-не, това не е за мене вече,“

„Добрѣ, Иване, ти си въ мѣчно положение: нека ти помогна,“ и той извадилъ една връска книжни пари и ги поднесълъ на Ивана.

„Не, г-не,“ казалъ Иванъ, „азъ нѣма да ги зема.“

„Добрѣ, нъ ела съ мене на моя хотелъ.“

Иванъ отишелъ съ него на хотела, нъ не ся съгласилъ по никой начинъ да влѣзе въ тази фалшификаторска работа. Слѣдъ като ся завърналъ у дома си, той турилъ ржката си въ джобътъ на палтото си и намѣрихъ 1500 лева въ книжни пари които стария му другаръ турилъ тамъ безъ негово знание. Той си помислилъ за минута. Дяволътъ казалъ; хайде, хайде, дръжъ ги; онзи чловѣкъ ти ги даде! само си помисли колко дупки ще затулишь съ тѣхъ.“ Нъ борбата била кратка. Иванъ само казалъ, „Господи Исусе, сега имамъ нужда отъ твоята помощ,“ и изведнѣжъ отишелъ въ хотела и повърналъ на чловѣкътъ паритѣ.

„Чловѣкътъ ся крайно зачудилъ и казалъ, съ сълзи на очи, „Иване, ако азъ мога да имамъ онова което ти имашъ, азъ съмъ готовъ да дамъ всичко каквото притѣжавамъ въ свѣта.“

„Иванъ е помогналъ на стотина чловѣци да ся спасятъ. Той ся почита и вѣрва днесъ отъ най богатитѣ и най почтеннитѣ търговци въ града Нью Йоркъ.“

Скарванието на прѣститѣ.

Майкитѣ въ Индия казватъ на дѣцата си че едно врѣме прѣститѣ имали една расправия по мѣжду си върху единъ нищоженъ прѣдметъ — кой отъ тѣхъ е най великъ. Никой не е очаквалъ, че малкия прѣстъ ще има да каже нѣщо, нъ той билъ прѣвъ да говори.

„Вий всички мислите, че защото азъ съмъ толкова малкъ азъ съмъ съвсѣмъ маловаженъ, нъ когато ний ся съединимъ за въ молитва къмъ Бога, виждте, азъ съмъ прѣвъ — вий всички стоите задъ мене.“ И, като

мислилъ върху това, малкия прѣстъ ся много гордѣялъ.

Тогава вториятъ прѣстъ — който въ Тамилския езикъ се нарича прѣстъ за прѣстенъ — извикалъ:

„Ти суетний младежъ! това което не ти достига въ величина, ти го допълняшь съ суета. Слушай! На кой прѣстъ носятъ хората прѣстени? [Вий трѣбва да помнишъ че мѣжнетѣ въ Индия иматъ голѣмо удоволствие въ носяние скъпоцѣнни прѣстени]. Не турятъ ли ги тѣ всички на мене? Дيامанти, рубини, и други скъпоцѣнни камъни поставени въ прѣстени — всички азъ ги нося. По нѣкога азъ нося прѣстени които струватъ хиляди рубини“.

Нъ срѣдния прѣстъ ся изсмѣлъ.

„Вий малки господинови сѣ говорите; това е смѣшно. Тука“, казалъ той, „азъ ще рѣшия въпросътъ. Исправѣте ся!“

И тѣ ся всички исправили, нъ срѣдния прѣстъ стоялъ по горѣ отъ всички.

„Сега,“ той попиталъ, „кой е най“ —

Нъ първия(показалецътъ) прѣстъ го спрѣлъ.

„Да“ казалъ той, „Ти си най голѣмия, нъ каква полза има да си дълъгъ ако си лѣнивъ; или даже да си богатъ ако не струвашъ нищо? Кога има да ся покаже нѣщо, или да ся изобличи нѣкой, азъ върши тази работа. Азъ върши нещката работа, а вий лѣнивци ся само свивате“. И той ся много разгнѣвилъ.

Дебелиятъ прѣстъ който мълчешкомъ слушалъ всичко това, най послѣ проговорилъ:

„Ти може да ся хвалишь че си прѣвъ въ молитва или въ богатство, или въ работа, или въ височина, нъ азъ съмъ прѣвъ въ сила. Азъ съмъ най силенъ, и слѣдователно най великъ. Азъ самичкъ съмъ достатъченъ за всички ви. Хайде сега да подигнемъ тази книга. Гледайте“ извикалъ късия дебелъ прѣстъ. „Азъ ся равня съ всички ви по сила;“ защото когато четиретѣ държели едната страна, дебелия прѣстъ държалъ самъ другата.

И тъй тѣ ся карали макаръ че тѣ бѣха отъ същата фамилия; защото когато единия билъ порѣзанъ отъ ножътъ тѣ всичкитѣ трѣперяли отъ болки; и когато опасностъ ги застрашвала, четиретѣ прѣсти ся свивали единъ до другъ, а дебелия прѣстъ стоялъ като стражъ надъ тѣхъ.

И тъй макаръ че братия и сестри може

да ся карать у дома, когато има смущения или опасностъ тѣ ся събиратъ да си помагатъ и да ся защищаватъ.

Ний сме чада на Божията велика фамилия. Ний трѣбва, прочее, да ся любимъ и да си помагаме единъ на другъ, както Исусъ, по стария ни братъ, ни показа начинътъ. „Отъ това“, каза той, челоуѣцитѣ ще познаятъ че вий сте мои братя и сестри.“ Отъ кое? Отъ пари, отъ сила? Никакъ не! „Ако любите единъ другото.“

Не можемъ ли да научимъ и другъ урокъ отъ тѣзи прѣсти? Да колкото малкъ и слабъ може да си, Богъ ти е далъ нѣкое сръдство за да му слугувашъ. Ти имашъ единъ талантъ. Има нѣкой надъ когото имашъ повече влияние отъ кой да е другъ челоуѣкъ въ свѣта, нѣкой когото ти — и може би само ти — ще можешъ да спечалишъ за Исуса; за Исуса който е казалъ, „така да просвѣтне вашата видѣлина прѣдъ челоуѣцитѣ за да видятъ тѣ“ — не васъ, нъ — „вашитѣ добри дѣла, и да прославятъ“ — не васъ, нъ — „Отца вашего който е на небеса.“

ВЪЗДЪРЖАТЕЛНА ЦАРИЦА.

Прѣди 62 години на 20-й Юний, 1837, когато Архиепископа Кантерберийски казалъ на младата Княгиня Виктория че тѣе царица на Англия, тя просто и скромно каза, „искамъ да ся молишъ за мене.“ Години прѣди това, когато тя първо ся научила че може да стане царица на Англия, съ дълбоко усѣщание тя ся обърнала къмъ гувернантката си, треперяшкѣмъ сграбчила рѣцѣтъ ѝ, като извикала: „Има много блѣсъкъ, нъ повече отговорности;“ и тогава слѣдъ малко мисляние, каза, „азъ ще бѣджъ добра.“ И ако тя е сторила погрѣшки, туй обѣщание обаче тя е държала, защото тя е била добра, и днесъ тя стои царица мѣжду женитѣ тѣй вѣрно както тя е царица на една империя по велика отъ Цезаревата; съ едно име почитано еднакво отъ цивилизовани и варвари.

Една царица управителка, обаче, истинска нѣжна, любяща, съчувствителна, и чиста, живота ѝ единъ хубавъ примѣръ за народитѣ и за нейния собственъ народъ.

Прѣзъ миналитѣ 60 години царица Виктория е всякога показвала приятелството си

къмъ въздържателното дѣло. Още прѣзъ първата година на царуванieto си тя стана защитница на Британ. и Чуждестранно Въздържателно Дружество. Година или двѣ слѣдъ нейното честито бракосъчетание съ Принцъ Албертъ, царицата отпусна една пенсия отъ 7500 лева годишно на Отецъ Матей, великия апостолъ на въздържанieto.

Ний ся учимъ сжщо че тя и Принцътъ взели дѣятелно участие въ унищожението на обичая мжжетъ да оставатъ слѣдъ обѣдъ да пиятъ вино. Струва си сжщо да забѣлѣжимъ че като доказателство на царско благорасположение къмъ въздържанieto, на великото изложение въ 1851, продажбата на опивателни пития била забранена. Добрѣ ся знае че въ настояще врѣме повечето отъ онѣзи свързани съ царския палатъ сж исцѣло въздържателни.

Царица Виктория е често говорила че опивателнитѣ пития сж „една голѣма проклятия.“ Когато Кама и други Африкански главатари ся видѣли съ нея, тя, каза, „Азъ потвѣрдявамъ съглашението направено мѣжду тѣхъ и моя министръ. Азъ одобрявамъ исклучванието на опивателни пития отъ тѣхното отечество. Азъ ся радвамъ да видя че главатаритѣ сж рѣшили да държатъ далечъ отъ народътъ си такъва една голѣма проклятия.“

Казва ся че обичайтъ на царицата и мжжътъ ѝ билъ да възпитаватъ дѣцата си на съвършенно въздържанie до шестнадесѣтата имъ година; и приятно е да знаемъ че нѣколко отъ княгинитѣ сж показвали, отъ врѣме на врѣме, особенъ интересъ въ въздържателното дѣло. Починалия Принцъ Леополдъ, Албанския дукъ, който билъ прѣдсѣдателъ на едно Въздържателно Дружество казалъ прѣдъ едно събрание въ Ливерпулъ относительно спиртливитѣ пития, че тѣ сж „едничкия неприятель отъ когото Англия има да ся бои.“ Конотския Дукъ, който е прѣдсѣдателъ на Армейското Въздържателно Дружество, казва че неговото здравие прѣзъ Египетската война ся дължи на неговото въздържанie.

По случай на царициния прѣвъ държавенъ банкетъ, Ноем. 9, 1837, когато на царската трапеза имало стогодишно вино, царицата пила само студена вода.

Една Притча.

Единъ жестокъ царь едно врѣме повикалъ одного отъ поданиците си и го попиталъ:

„Тебѣ каквото ти е художеството?“

„Желѣзарь съмъ“ отговорилъ той.

„Иди,“ рекълъ царьтъ, „да ми направишъ една верига, дълга споредъ тѣзи мѣрка. Желѣзарьтъ си отишълъ; прѣзъ нѣколко мѣсеца, той все тѣзи верига работилъ а прѣзъ всичкото туй врѣме, ни една пара заплата за трудътъ му не му дали. Най сетнѣ я свършилъ и я занесълъ на царьтъ, а той само това му рекълъ; — „Иди сега да я направишъ два пжти още по дълга.“

Той му не далъ пари да я прави, но само съ това повеление го отпратилъ.

Човѣкътъ работилъ додѣ я свършилъ въ двойна дългаина; тогази я занесълъ пакъ на царьтъ, но жестокосърдечниятъ самодържецъ му отговорилъ; „Иди да я направишъ още по дълга.“ И тѣй всякой пжтъ като доносялъ веригата този желѣзаринъ, все това повелѣние му ся давало да я направи още по дълга. А когато вече веригата бѣше станжала твърдѣ голѣма и чело-вѣкътъ я донесълъ пакъ на царьтъ, тогазъ той повикалъ слугитѣ си и рекълъ: „Земѣте тогози чело-вѣка и съ тѣзи верига вържѣте му рѣдетѣ и нозетѣ и хвърлѣте го вътрѣ въ огненната пещъ.“

Такава заплата му дали за дѣто билъ толкова врѣме работилъ и толкозъ трудъ положилъ да свърши тази верига.

Ето единъ примѣръ върху който трѣбва да мислите когато слугувате на дявола Господарьтъ ви, който ви дава заповѣдъ да направите всѣкой по една верига. Отъ васъ нѣкои има да сж работили до педесетъ години да прибавятъ още верижки на тази верига, но той пакъ все туй ви повелѣва, още по дълга да я направите.

Ето утрѣ е Недѣля, день освятенъ Богу, ви сутриньта ще отворите всякой дуканьтъ си, и тѣй ще прибавате още една верижка на тази верига; вечерьта ще ся опиеите и то е още една верижка; въ Понедѣльникъ ще излѣжите нѣкого, въ Вторникъ ще сторите пжкъ друго нѣкое беззаконие и всякой день и всякой часъ ще слѣдвате да прибавите нови верижки: И като ся изминатъ още двадесетъ години дяволътъ ще рече пакъ още по дълга я направи! „Най сетнѣ ще дойде

повелението,“ земѣте го, вържѣте рѣцѣтъ му и нозѣтъ му и хвърлѣте го въ огнената пещъ: „Защото заплата на грѣхътъ е смъртъ.“

Драги читатели, достоенъ е този примѣръ да размишлявате върху него. Да ви бжде сладкъ и приятенъ, не се надѣвамъ, но дано съ Божието благословение да ви бжди полезенъ.

C. Г.

ЛИЧНА СВЯТОСТЪ.

Нѣма другъ видъ святость. Може да има една свята църква, или единъ святъ клубъ, нъ тѣзи могатъ да бждѣтъ такъви само когато личнитѣ членове сж святи. Когато тѣ иматъ чисти сърдца, тогава съдружаваннето е чисто и неговото влияние става исцѣло благотворително. Святостьта е истинско наслѣдие на Божиитѣ чада — не само на нѣкои, нъ на всички; не при смъртъ, нъ въ животъ; не въ бждѣщето, нъ сега. Богъ е святъ. Исусъ Христосъ стори свършено удовлетворение за грѣховетѣ на свѣта. Св. Духъ, осиятителътъ, е всемогущъ, и неговото дѣло е свършено. Божията църква трѣбва да е свята и неговитѣ людие се наричатъ „святини.“ Цѣлия планъ и цѣльта Божия е да направи чело-вѣцитѣ святи, и да ги приспособи за святостьта на небето.

Защо да ся страхува нѣкой или да ся колебае да търси святость? Има ли нѣкоя опасность отъ чисти мисли и чисти устни и правъ животъ? Добрѣ, всички тѣзи нѣща произлазятъ отъ едно чисто сърдце. Ако рѣката е чиста, изворьтъ трѣбва да бжде чистъ. Ако ний ще сме богуподобни, Христоподобни, ний трѣбва да имаме чисти сърдца, за да бжде и живота ни чистъ. Тѣзи сж нѣща които всякъ истински Християнинъ желае.

Святостьта не е нѣщо отдѣлно отъ религията — нѣщо притурено къмъ нея, различно въ естество или врѣме; тя е самата религия, истинска религия, чиста религия, пълнотата на религията. Всички Божии людие трѣбва сега да сж святи людие и неговия духъ и неговата благодать сж достатъчни да ги направятъ святи.

C.

Малко разговоръ съ мене си. ✕

Азъ исповѣдвамъ че любя Исуса, че на дѣждата ми е въ него, че желая да съмъ подобенъ нему. Подобенъ ли съмъ на него въ правяние добро? Той дойде да спасява души. Старая ли ся азъ да доведъ души при него? Ако не, защо не? Повечето отъ онѣзи които познавамъ сж кандидати за вѣчно окаянство, и азъ зная това. Азъ не могъ да кажа че нѣмамъ благоврѣмие да имъ покажа опасността имъ и великата Исусова любовъ. Азъ съмъ самъ съ нѣкого отъ тѣхъ почти всякой день. И погрѣбления, внезапна смъртъ и много други случки ми даватъ добръ случай да ги покана при Исуса.

„Нъ азъ нѣмамъ дарба; азъ немогъ да говоря съ не обърнатитѣ за тѣхнитѣ души“. А, увѣренъ ли съмъ азъ за това? Азъ могъ свободно да говоря върху всякой другъ прѣдмѣтъ. Опиталъ ли съмъ ся азъ доволно въ туй нѣщо?

„Нъ азъ ся страхувамъ че моето поведение не ще да ся съгласи съ онова което казвамъ“. Тогавъ азъ трѣбва да бѣдъ по съобраителенъ. Ако азъ ся старая да изпълнявамъ длѣжността си, нѣма ли да видятъ челонѣцитѣ че азъ съмъ искренъ, и да послушатъ моитѣ думи за Исуса?

„Нъ азъ не намирамъ онова наслаждение въ религията, или онова желание да правя добро, което щѣхъ да обичамъ да имамъ.“ Чуль ли съмъ азъ за друго Християнско наслаждение освѣнъ старанието да ся прави добро? Да прославишь Бога е да ся наслаждавашъ въ него. Ако азъ искамъ повече вѣра и повече любовъ, азъ трѣбва не само да ся моля за тѣхъ, нѣ да туря въ дѣйстви колкото вече имамъ.

„Нъ азъ осѣщамъ нѣкакъвъ си страхъ.“ Обаче отъ що ся страхувамъ? Отъ чловѣка? Богъ е на моя страна.

„Азъ ся надѣя че другъ пѣтъ ще сторя по добръ.“ Нъ кога? Иде нощъ, когато никой не може да работи.

С+

НЕДѢЛЯТА НА ЕДИНЪ ДЪРЖАВЕНЪ МЪЖЪ.

Когато Джонъ Куйнсе Адамсъ билъ Американски посланикъ въ Холландия, той станалъ членъ на едно дружество отъ учени мъжне които ся събирали единъжъ въ

седмидата за взаимно поучение. Макарь че билъ единъ отъ най младитѣ членове, г-нъ Адамсъ скоро станалъ любимецъ на всички; добръ въспитания му умъ и хубавия му разговоръ му спечелили много приятели. Той билъ всякога наврѣмененъ. Единъжъ, обаче, събранието ся назначило за Недѣля вечеръ. Г-нъ Адамсъ не билъ тамъ. То се назначило пакъ за идущата Недѣля вечеръ. Г-нъ Адамсъ не билъ тамъ. Неговитѣ съчленове забѣлѣжили отсъствието му и съжалявали за това. На третата Недѣля вечеръ, столътъ на г-нъ Адамсъ пакъ билъ празденъ. Мнозина ся чудили защо той който бѣше тѣй рѣдовенъ и наврѣмененъ изведижъ прѣкъснута. Какво ся е случило? Многого рабства, прѣдполагало ся, не му позволява.

Най послѣ събранията почнали да ставатъ прѣзъ дѣлничнитѣ дни, и, ето тамъ билъ г-нъ Адамсъ на мѣстото си, весель както всякога! Членовѣтъ го посрѣщнали съ радостъ и изразили скръбъта си че многото му работа, или длѣжноститѣ на службата му, ги лишили за толкова врѣме отъ неговото другарство. Това ли било причината?

„Никаква работа не ми прѣпятствуваше“, отговорилъ той; „вий ся събирате на Божия день; този день азъ иждивявамъ въ религиозни занятия.“

Той имъ казалъ че е въспитанъ въ една земя гдѣто Божия день ся пази строго; и отъ зсичко което той билъ почувствувалъ и видѣлъ, той билъ убѣденъ въ неосказанитѣ прѣимущества происходящи отъ едно вѣрно пазяние на недѣлния день. Съвсемъ безопасно е за всякой чловѣкъ да слѣдова г-нъ Адамсовия примѣръ на нравственна дързость.

Примѣри отъ гениални людие въ отчаяние. ✕

Омеръ бѣ просякъ; Платонъ простъ работникъ въ една мѣлница; Теренсъ бѣ робъ; Биотий умрѣ въ тъмница; Павелъ-Борхесъ исчезна заедно съ четиренадесетѣ си търговски тържища; Бетивоглио не го прибраха нито въ сиропиталището което бѣ той самъ съградилъ; Сервантий умрѣ отъ гладъ; а Вагеласъ прѣди да умрѣ каза на болничнитѣ сержанти да продадѣтъ тѣлото му, и да ся исплатѣтъ дълговетѣ му; Бейконъ прѣкара единъ безцѣленъ и отчаянъ

животъ; Сжръ-Волтеръ-Ралей умръ на ешефода; Очарователний Спенсжръ умръ въ голѣма нужда; Колинъ отъ голѣма небрѣжностъ умръ, а малко прѣди смъртъта си, полудѣ; Милтонъ продаде ржкописѣтъ „Изгубений Рай“ за 1500 гроша въ три платежи, и свърши животътъ си въ съвършена слѣпота; Драйденъ прѣживѣ въ бѣдность и отчаяние; Лий умръ по улицѣтъ; Стийлъ прѣкара единъ съвършено подчиненъ войнишки животъ заедно съ заточеницитѣ; Голдсмитовий „Викаръ отъ Уейкфийлдъ“ продаде се за една незначителна цѣна само да се спасе отъ едно законно конфискувание; Фийлдингъ лежи подъ основитѣ на една Английска фабрика въ Лисабонъ, безъ нѣкакъв надгробенъ камикъ за знакъ. Саведжъ умръ въ тъмница въ Бристолъ затворенъ за дългъ отъ около 800 гроша, Бжтлжръ прѣкара оскуденъ животъ и умръ въ голѣма сиромашия; Чаттертонъ гениалното чадо и чадо на нещастieto, ся самоуби.

Л. А. Мирчевъ.

„Сега“ е самото врѣме.

Богъ не помага на чадата си сега или тогава, но сега, и всѣкога сега. Нѣма „Тогава;“ то съществува само въ въображение. Едничкото врѣме въ което дѣйствително ся нуждаемъ отъ Бога е *сега*. Ако „тогава“ обезпокоява ни въ въображението, и чудимъ ся какво ще бжде съ насъ тогава, нека ся научимъ какъ да живѣемъ съ Бога сега. Навикътъ ни да сми съ Бога, и „сега“ винаги да бжде употребено пакъ отъ сега, въображаемото и страшното „тогава“ ще ся погълне въ потокътъ на *сега* щомъ като му дойде врѣмето. Никой часовникъ не показва утрѣшното врѣме. Пружинитѣ напрѣгатъ и стрѣлитѣ показватъ часоветѣ сега. Сега е опрѣдѣленното врѣме за часовници и за чловѣци. Богъ никому не помага утрѣ; той е всѣкога настояща помощъ. Какво е вѣчностъ освѣнъ Божието сега? Нека тогазъ живѣемъ вѣчный животъ съ Бога сега.

Цѣната на настоящето не е само настояща но е вѣчна. Каквото вършимъ днесъ до голѣма стѣпень опрѣдѣля ний какви ще бждемъ утрѣ, и каквито ще бждемъ утрѣ то ни показва какво има да вършимъ. Има едно старо изрѣчение че „всѣки единъ е

собственный си прадѣдо, и всѣки единъ е самийтъ си наслѣдникъ.“ Настоящето не можемъ го пропусна по причина на неговата сложностъ.

Л. А. Мирчевъ.

ЗАЩО СЯ СМѢЕМЪ.

Какво прави чловѣцитѣ да ся смѣятъ?

Необмислимия отговоръ на този въпросъ ще бжде че нѣкоя случка въ живота която е необикновена или смѣшна, която задовлява умътъ или развеселява сърдцето, е една достатъчна причина да ся впусне чловѣкъ въ онова особено чловѣческо изявление на радость, познато като смѣхъ.

Нъ това е само едно повърхностно разбирание на причината на смѣхътъ. Твърдѣ често и най задоволителнитѣ шегѣ не могатъ да възбудятъ у чловѣка смѣхъ. Умътъ всѣкога не е расположенъ къмъ смѣшки. Ний не можемъ да ся смѣемъ отъ онова отъ което не ся наслаждаваме.

Когато чловѣкъ ся лиши отъ единъ любезенъ сълзитѣ лѣсно дохождатъ, нъ изворътъ на смѣхъ ся запечатва. Когато сме болни ний не ся смѣемъ; нѣщата които ни причиняваха смѣхъ въ здравие, не ни веселятъ вече. Здравиятъ чловѣкъ е всякога блаженъ, той е едно смѣюще ся лице. Чловѣкътъ който не ся смѣе страда отъ боленъ умъ или тѣло. Защо ний ся смѣемъ, тогава, е защото ний сме здрави, ний ся наслаждаваме на здравие. Безопасно е да ся каже че хората не ся наслаждаватъ отъ болѣсть, и, като едно естествено заключение, доброто здравие е бащата на смѣхътъ.

И Н Д И Я.

(Еп. Фоссъ пише):

Индия е една ужасно поразена отъ сиромашия страна. Женитѣ вършатъ най тѣжката рабата за 20 стотинки на день. Най искуснитѣ работници получаватъ отъ 50 до 70 стотинки на день. Положението на жената показва общото положение на нѣщата. Голѣмото множество отъ женитѣ не знаятъ да ли тѣ притѣжаватъ собственитѣ си тѣла умове, или сърдца. Момчетата ся даватъ въ женидба отъ бацитѣ нмъ, безъ да сж видѣли бжджцитѣ си мъжне, на осемъ или

десять годишна възраст. Ако мжжът умрѣ, тя остава до смъртъ вдовица и робиня на неговитѣ родители.

Гангъ е священната рѣка на Индийцитѣ. Тя е една отъ най мръснитѣ рѣки. Тя постоянно влѣче мъртви тѣла на разни животни, и мръсотитѣ на цѣлата страна ся испѣждатъ въ нея. Нѣ въпрѣки всичко това, хората отъ всички части на Индия отиватъ да ся къпятъ въ тази вода, и да я пиятъ. Тѣ зематъ съ себе си колкото могатъ да носятъ за да пиятъ и даватъ на приятелитѣ си и считатъ тази вода твърдѣ свята.

Мѣжду поклонницитѣ всякога ся намиратъ хиляди най мръсни, отвратителни и обезобразени просиаци.

Християнската религия е едничкото нѣщо което ще може да прѣобрази и подигне тѣзи нещастни чловѣци.

ЧУВСТВИТЕЛНИ УШИ.

Казва се, че единъ телеграфистъ (операторъ) въ Спрингфилдъ (Америка) билъ задържанъ за много часове при инструмента въ приеманне особенни новини. Следъ двѣ нощи неспание той билъ замѣстенъ отъ другиго да си почине. Той отишълъ въ стаята си и скоро дълбоко засналъ. Когато му дошло врѣмето да ся завърне на работа, той не можилъ да ся събуди. Силно чукание на врата му не могло да го събуди. Единъ операторъ, тогава, почукалъ съ ножчето си на врата „Спрингфилдъ“ по подражанне чуканието на инструмента. Изведнѣжъ сѣция операторъ скочилъ отъ леглото си и билъ готовъ да почне работата си.

Казва ся, че пожарникаритѣ чуютъ насънѣ сигналитѣ, които ги викатъ на длъжностъ, нѣ не чуютъ никакви други сигнали които не сѣ за тѣхъ.

Ний чуемъ онова, което слушаме. Чувствителната душа, нагласена да слуша гласътъ Божий, е заобиколена отъ заглушителни шумове отъ всякакъвъ видъ, обаче тя отговаря минутно на Божието призвание къмъ длъжностъ, или на неговитѣ прѣдупрѣдителни думи. Най тихото шепнение на съвѣстѣта е достатъчно да повика къмъ дѣйствието едного който ся е обучавалъ да слуша този гласъ.

Нова книга за Рилския манастиръ.

Случайно ни се падна на рѣка книгата отъ А. Георгиевъ подъ надсловъ „Развратницитѣ въ Рилския манастиръ“, истински разказъ за онова що става въ това историческо и свързано съ отлични събития въ народния ни животъ учреждение. Автора на книгата излага истински събития, не басни — нѣща много добрѣ познати на мнозина отъ посѣтителитѣ на този манастиръ. — Който я чете, незнае отъ какво да се възмуцава: отъ гнѣсотитѣ на нѣколко тунеядци ли загнѣздени въ тази народна святиня, или отъ пълно отсъствие на надзоръ какъвто би трѣбвало да се упражнява отъ Екзархията надъ този манастиръ. Между другитѣ работи автора помѣсти нѣколко извлечения отъ дневника си, воденъ подъ страхъ да не бѣде откритъ плана му. — Той ни общава на скоро да издаде и друга книга подъ надсловъ „Людоѣтитѣ въ Рилския манастиръ“. Ний бихме му прѣпорѣчали да се въздържи отъ дългитѣ коментари въ книгата, но нека направи книгата си по пълна съ факти. Такъвъ дневникъ, напечатанъ изцѣло, който да съдържа факти и само факти е най-желателенъ.

А. И. С.

Важность въ малкитѣ нѣща.

Никое дѣяние отъ само себе си не може да бѣде велико или малко. Христосъ отъ житнитѣ классове може да искара новъ законъ за сѣботата. Спорѣдъ една приказка Мартинъ Лютеръ, само съ единъ замахъ на Дявола съ мастилевото си шишенце даде съвършено ново направление на религията. Иоанъ Бжннъ, онеправданъ, и хвърленъ въ тъмница, тамъ, състави и написа прочутата си религиозна епопея; пѣсньта на едно просто дѣте, въ една близосѣдна градина, обърна развратнаго Августина на „Отецъ“ въ Християнската Църква. Нѣма чловѣкъ толкозъ некадъренъ, и дѣло толкозъ незначително надъ което да ся не обръщатъ самитѣ небесни врата.

Пр. Л. А. Мирчевъ.

Първиятъ Гренадирецъ на Франция.

За много години единъ трогателенъ и хубавъ обичай можеше да се забѣлѣжи въ единъ извѣстенъ полкъ на Френскитѣ гренадири, който бѣше назначенъ за споменъ на геройството на единъ умрелъ комрадъ. Когато дружинитѣ се събираха за паради и провѣрката се извикаше, имаше едно имечко, чийто притежателъ не можеше да отговори, — то бѣше името на на Ла Туръ Довернъ. Когато името се извикаше, най стариятъ фелтфебелъ присѣтствуващъ пристѣпаше една крачка напредъ, и като дигаше ръката си до шапката, горѣ казваше. „Умрѣ на бойното поле на славата.“

Той не бѣше недостоинъ въ животътъ си за славата която така му се правѣше слѣдъ смъртъта му. Той бѣше възпитанъ за армията въ която той постѣпи въ 1767. Той всякога слугува съ отличие, нѣ той постоянно се отказва да се повиши, като казваше че той бѣше само достоенъ да командува една дружина гренадири; но, най послѣ, разни дружини на гренадиритѣ като се съединиха въ едно той се намѣри въ командата на едно тѣло отъ осемъ хиляди души, като въ сѣщото врѣме той си задържа самъ чинътъ на капитанъ. Отъ това е че той се знаеше като „Първиятъ Гренадиръ на Франция.“

Когато той бѣше четири години на възраст той посѣти единъ приятелъ въ едно мѣсто което скоро щѣше да стане сцена на единъ воененъ походъ. Когато бѣше тамъ, той се постара да се запознае съ мѣстото като мислѣше че такъво запознавание може да се окаже полезно за него. Внезапно той се научи че войната дѣйствително се прѣхвърлила въ оная частъ.

Единъ Австрийски полкъ се силеше да окупира единъ тѣсенъ проходъ, завладѣването на който щѣше да имъ даде случай да възпрѣтствуватъ едно важно движение на Френцитѣ които тогава напредваха въ онова направление. Тѣ се надѣваха да изненадатъ тоя постъ, и тѣ се движеха така бързо щото не бѣха повече отъ два часа далечъ отъ мѣстото дѣто гренадирътъ стояше, и по край което тѣ трѣбаше да минатъ въ пѣтешествието си.

Той нѣмаше идея да се остави да се улови отъ неприятелътъ въ тѣхния напредѣкъ

и изеднѣжъ трѣгна за прохода. Той знаеше че той се защищава отъ една ягка крѣпостъ и единъ гарнизонъ отъ тридесетъ души, и той се надѣше да може да прѣдупрѣди тѣзи хора огъ опасността.

Той прибрѣза, и, като пристигна тамъ, намѣри крѣпостъта въ съвършено състояние. Но тя токо бѣше се опразднила отъ гарнизона, който, като чулъ за приближаванieto на Австрийцитѣ, бѣше побѣгналъ като бѣха оставили оржжията си, които се състоеха отъ тридесетъ прѣвъсходни пушки.

Той скръцна съ зѣби отъ гнѣвъ когато откри това. Като потърси въ зданието той намѣри нѣколко каси съ амуниция която страхливцитѣ не бѣха унищожили. За малко врѣме той бѣше въ отчаяние; но изеднѣжъ, съ една прѣсилена усмивка, той почна да застегнува главната врата и да трупа сръщу нея каквото можеше да намѣри.

Когато той стори това напълни всичкитѣ пушки, и тури ги наедно, заедно съ изобилно снабдение на амуниция, подъ дупкитѣ които владѣха пѣтътъ прѣзъ който неприятелътъ напредваше. Тогава той се наяде добръ съ онова което бѣше донесълъ съ себе си, и сѣдна да чака. Той бѣше напълно направилъ геройското рѣшение да защищава крѣпостъта самичкъ!

Имаше нѣкои нѣща които бѣха въ негова полза въ такъво едно прѣдприятие. Проходътъ бѣше стрѣменъ и тѣсенъ, и войницитѣ на неприятеля ще можеха да влѣзатъ само двама по двама успорядно, въ което тѣ щѣха напълно да се изложатъ на огнѣтъ отъ крѣпостъта. Гарнизонътъ отъ тридесетъ души щѣха лесно да го държатъ противъ една дивизия, и сега единъ челоуѣкъ бѣше се рѣшилъ да го държи противъ единъ полкъ.

Тъмно бѣше когато той пристигна крѣпостъта, и трѣбаше да чака нѣколко врѣме за неприятелътъ. Тѣ се забавиха повече отъ колкото той се надѣше, и за малко врѣме той се искушаваше да повѣрува че тѣ бѣха напустнали походътъ.

Около сръдъ нощъ, обаче, неговото обучено ухо чу тропотъ отъ нозѣ. Всѣка минута тѣ приближаваха по близо, и най послѣ той чу че влѣзоха въ тѣснината. Изеднѣжъ той изпраздни двѣ пушки въ тъмнината, да прѣдупрѣди неприятелътъ че той знаеше за дохожданието имъ и намѣренното имъ: то-

гава той чу бързитѣ, къси заповѣди на офицерътъ, и отъ звуковетѣ, заключи че войниците се оттегляха отъ прохода.

До сутринята не бѣше закаченъ. Австрийскиятъ командиръ, като мислѣше навѣрно че гарнизонътъ е извѣстенъ за неговитѣ движения, и бѣше се приготвилъ да го посрѣщне, видѣ че той не е можалъ да изнепада постътъ както той бѣше се надѣялъ, и мислѣше че е мѣдро да чака додѣ се завори прѣди да пристѣпи къмъ нападението.

На изгрѣване на слънцето Австрийскиятъ командиръ повика гарнизона да се прѣдаде Единъ гренадиръ даде отговорътъ на поканата. „Кажете на вашия канадиръ,“ рече той въ отговоръ на пратеника, „че гарнизонътъ ще защитава този прѣходъ до край.“

Офицеринътъ който бѣше донесълъ знамето на примирнето се оттегли, и въ десетъ минути врѣме единъ топъ се донесе въ прохода. За да може да мѣри на крѣпостта, той трѣбаше да се постави право отпрѣдъ, и въ расстояние на единъ крушумъ, Едвамъ що той се тури въ позицията когато единъ бързо повторенъ огнь се излѣ връзъ него отъ крѣпостта, и това се продължи съ такъвъ продължителенъ ефектъ щото топътъ се оттегли слѣдъ втория вистрелъ, съ една загуба на петъ души.

Това бѣше едно лошо начало; така половина часъ слѣдъ оттеглението на топътъ Австрийскиятъ полковникъ заповѣда едно нападение да се направи.

Като войницитѣ влѣзоха въ тѣснината тѣ се посрѣщнаха съ такъвъ бързъ и точенъ огнь, щото, когато тѣ бѣха минали половината расстояние което трѣбаше да прѣходятъ тѣ бѣха изгубили петнадесетъ души. Обезсърдени отъ това тѣ се повърнаха на гърлото на проходътъ.

Още три нападения бидоха отблъснати по тозъ начинъ, и неприятелътъ до захожданието на слънцето бѣ изгубилъ четиридесетъ и петъ души, отъ които десетъ бѣха убити.

Гърмението отъ крѣпостта бѣше било бързо и точно, нѣ Австрийскиятъ командиръ забѣлѣжи тази особена чѣрта за него, — всякой крушумъ видѣше се като да излиза отъ сжщото мѣсто. За врѣме това го тури въ недоумѣние, но най послѣ той дойде до заключението че имаше едно число дупки по-

ставени една до друга въ крѣпостта, така поставени щото да покриватъ долината съвършено.

При захожданието на слънцето най послѣдното нападение се направи и се отблъсна, и привечеръ Австрийскиятъ командиръ прати втора заповѣдъ за прѣдаване на гарнизона.

Тозъ пжтъ отговорътъ бѣше благоприятенъ. Гарнизонътъ прѣдложи да се прѣдаде на изгрѣване на слънцето идущата сутринъ, ако имъ се позволи да маршуватъ съ оржжіята си и да се завърнатъ при своята фамилия безпрѣпятствено. Слѣдъ малко двоумие условията се приеха.

Въ това врѣме Френскиятъ войникъ бѣше прѣкаралъ единъ загриженъ день въ крѣпостта. Той бѣ отворилъ битката съ тридесетъ пълни пушки, но не бѣ му било възможно да изпразни всичкитѣ. Той бѣ мѣрилъ съ голѣма скоростъ, нѣ съ очудителна точностъ — понеже добръ се знаеше въ войската че той никога не хвърляше ни единъ крушумъ на вѣтръ.

Той бѣ рѣшилъ да стои на постътъ си до катъ той бѣ постигналъ цѣлтъ си, която бѣше да държи мѣстото двадесетъ и четири часа, за да даде врѣме на Френската армия да извърши своята маневра. Слѣдъ това той знаеше че проходътъ не щѣше да е отъ никакъвъ резултатъ за неприятелътъ.

На слѣдующия день Австрийскитѣ войници се наредиха въ два раздѣла отъ двѣтъ страни съ една линия която се прстираще отъ устата (гърлото) на долината до крѣпостта, като оставиха едно отворено мѣсто помѣжду си за гарнизона да мине и да си отиде.

Тѣжката врата на крѣпостта се отвори сложно, и въ нѣколко минути единъ почернялъ и надрасканъ гренадиръ, буквално натоваренъ съ пушки, излѣзе вънъ и мина прѣзъ сръдъ редоветѣ на войницитѣ. Той ходѣше съ трудъ подъ тѣжкия си товаръ. За голѣмо очудване на Австрийцитѣ никой не го послѣдува отъ крѣпостта.

Въ изумление Австриятъ полковникъ отиде съ конътъ си при него, и попита на Френски, защо гарнизонътъ не излѣзе навнѣнъ.

„Азъ съмъ гарнизонътъ полковниче,“ гордѣливо каза войникътъ.

„Какво!“ извика полковникътъ, „искате ли да ми кажете че вие самички сте държали тая крѣпостъ противъ мене?“

„Азъ имамъ честъта, полковниче,“ бѣше отговорътъ

„Какво ви прихвана, за да направите такъво едно покушение, гренадире?“

„Честъта на Франция бѣдствуваше.“

Полковникътъ погледа на него за минута съ открита адмирация — одобряние. Тогава като си подигна шапката, той каза усърдно Гренадире, поздравлявамъ ви. Вие сте показали себе си най храбриятъ отъ храбритѣ.

Офицеринътъ се распорѣди щото всички тѣ оружия които Ла Туръ Довернъ не можеше да носи да се събратъ, и ги проводи съ гренадирътъ въ Френския рионъ, заедно съ една бѣлѣжка въ която се разказваше цѣлото събитие.

Когато това дойде до знанието на Наполеонъ, той прѣдложи да повиши Ла Туранъ послѣдниятъ прѣдпочте да си остане единъ гренадиръ.

Храбриятъ войникъ посрѣщна своята си смъртъ въ една битка въ Юний 1800, и простата и изразителната сцена въ врѣме на провѣрка въ неговия полкъ се започна и продължава по заповѣдъ на Императора.

Въ горнята повѣсть на Ла Туръ Довернъ какви уроци вѣрниятъ християнинъ може да извлече за себе си! Виждте неговото старание да се запознае съ всяка позиция която може да бѣде въ полва на отечеството му; неговата рѣшителностъ да стори онова, което единъ цѣлъ гарнизонъ не смѣше да предприеме за да отблъсне едно неприятелско нападение до дѣ неговата армия бѣше осигурена.

Но що да кажемъ за думитѣ му, „честъта на Франция бѣше въ опасностъ“? И християнинътъ има едно отечество да защитава, — то е небесното му отечество; той има честъта на своя вождъ да защитава, — той е Началникъ и Свършителътъ на неговата вѣра. Той трѣба да употребява оружията така силно описани отъ Апостола Павла въ 6-та гл. на посланието къмъ Ефесяномъ.

Ла Туръ Довернъ ни трогнува, че стоя самичкъ срѣщу единъ полкъ Австрийска войска отъ едно укрѣпено мѣсто. Христосъ стоя срѣщу цѣлия свѣтъ самичкъ. Противъ Него се подигнаха всичкитѣ зли сили не само отъ земнитѣ но и отъ небеснитѣ. Ла Туръ рискува всичко за да запази честъта на Френската армия. Христосъ не пожали себе

си за да подигне свѣтътъ морално, духовно — и да го искупи съ вѣчно искупление въ своето вѣчно царство.

Подобава на Християнина да бѣде наелектризиранъ съ духътъ на онази хубава пѣснь, която описва неговото отношение спрямо грѣхътъ на свѣтътъ по единъ вѣренъ начинъ:

„Борба непрѣстанна е товъ нашъ животъ,
Противъ Сатана и плътъта и грѣхътъ:
И ние сме войници, ще ги побѣдимъ;

И вѣрно за нашия Вождъ ще стоимъ.

Стои вѣренъ и ти за Христа твоятъ спасъ:

Той вѣренъ стоя на Голгота на насъ:

То стои за Исуса,

Твърдъ стои за Исуса,

Всякога стои за Исуса.

Т. К.

Мъжии, които не трѣба да се оженятъ за Мария.

Тѣ сж твърдѣ много: тѣпоумниятъ, лѣнивиятъ, махнаджията.

Контето който мисли, че само него аресватъ всичкитѣ жени.

Себелюбецътъ, който ся мисли, че той никакъ не подлежи на критика.

Человѣкътъ, който е толкова лѣнивъ щото не ще да стане заранъ да запали огънятъ.

Человѣкътъ, който ся грижи повече за коньтъ и кучето си отъ колектото за фамилията си.

Человѣкътъ, който мисли, че единчката работа на жената е само да угождава.

Человѣкътъ, който не знае, че и жената има права както самъ той има.

Человѣкътъ, който прѣдпочита да изживява вечеритѣ си въ механата или клубавмѣсто у дома съ фамилията си.

Человѣкътъ, който има впечатлението, че женитѣ сж ангели и нѣматъ нужда отъ свѣтски нѣща.

Человѣкътъ, който е толкова вдаденъ въ търговията си щото не би позналъ дѣцата си ако ги срѣшнеше на улицата.

Има и други още.

Какво казала една книга.

Едно врѣме, една книга, която била взета отъ една библиотека, говорила на едно момче слѣдующето:

„Моля ти ся не ме хващай съ прѣсни рѣцѣ, ще мя е срамъ кога друго момче мя истѣгли да мя чете.

Недей мя оставя на дѣждѣтъ. Книгитѣ могатъ да настивнатъ като малкитѣ дѣца.

„Недѣй писва върху ми съ писалката или моливѣтъ си. Това разваля изгледѣтъ ми.

„Не ся натискай съ лакѣтътъ си върху ми кога четешъ. Това мя поврѣжда.

„Не мя оставяй отворена нито мя поставяй съ лицето ми на доло върху масата. Ти не ще да обичашъ така да правятъ съ тебе.

„Не туряй мѣжду листата ми молифѣ или нѣщо по добело отъ единъ листъ книга. Това ще искриви гърба ми.

„Кога спирашъ, не дѣй подвива краищата на листата ми.

Помни, азъ искамъ да посѣтя много други момчета слѣдъ като ти мя прочетешъ. Освѣнѣ това, азъ може да тя срѣщна пакъ нѣкой денъ, и ти ще скърбишъ да мя видишъ стара, испокѣсана и мръсна. Помогни ми да съмъ прѣсна и чиста, и азъ ще ти помогна да си честитъ.“

РАЗНИ.

Дебелината само на единъ космъ отъ челоуѣческа брада е равна съ дебелината на 10,000 жици отъ паяжина.

Нѣкой си гражданинъ отъ Харковъ, Руссия, купилъ една статуйка, която малкото му момче съборило и строшило. Въ вжтрѣшността ѣ сж намѣрила една кърпа съ 3000. рубли.

Стари ергени внимавайте! Спорѣдъ свѣдѣния събрани отъ една лудница, отъ 411 луди мжжне, 208 били ергени, 170 женени.

Единъ мъртвопогребателъ писалъ на дюкянтъ си тѣй: „Който (мъртвецъ) еднажъ е лѣжалъ въ моитѣ хубави сандѣци, никога вече нѣма да помисли да употрѣблява други.“

Едничкото, може би, вѣрно обявление което нѣкога ся е дало е слѣдующето отъ

единъ дантистъ: „Тукъ ся вадятъ зѣби съ голѣми болки.“

Нѣкой си обявилъ за една слугиня която да пере, сидеросва и дои двѣ крави.“

„Дава се подъ наемъ една стая за единъ младежъ четире метра височина, четире дѣлжина, три ширина.“

Единъ Американецъ обявилъ въ единъ Парижки вѣстникъ слѣдующето: „Единъ младежъ, хубавецъ на глѣдъ, който желае да ся ожени, обича да ся запознае съ нѣкой старъ опитенъ господинъ, който да може да го убѣди да не вземе фаталната стѣпка.“

КНИЖНИНА.

Слѣдующитѣ книги, списания и вѣстници: ся получили въ редакцията:

Раскази за Шотландскитѣ Заветници. Расказъ І. ДОЛНСКА ЕЛЕНКА. Издава Еван. Училищната Печатница Самоковъ. Цѣна, 15 стотинки.

Въздржательното обѣщание на Авраамъ Линкхтъ, Самоковъ, цѣна 5 ст. Тази книжка трѣба да ся прочете отъ всякое момче

Външнѣ Истини отъ Духа на Викторъ Хюю отъ Казимиръ Моте. Издава Друж. „Милосърдие“. Сливенъ. Цѣна 80 ст. Тази книга е спиритуалистическа.

Медицински Сборникъ, сп. на Българскитѣ Лѣкари, год. V. Бр. 4. Софя.

Медицинска Беседа, мѣс. популярно списание, год. V. кн. VI Видинъ.

Българска Сбирка, сп. за Книжнина исторически и Обществени знания. год. VI. кн. 7 Пловдивъ.

Домашенъ Приятель, мѣсил. сп., наука, религия, промишленостъ и домакинство, год. XI. бр. 3, Самоковъ.

Животъ мѣс. илюстрирано научно литературно сп. год. II, кн. IX. Сливенъ.

Всѣда ил. популярно мѣс. сп. съ духовно-литер. и научно-практическо съдържание год. V. № 2, Пловдивъ.

Учитель, мѣс. Педагогическо обществено списание за учители и възпитатели, год. VI, кн. VII, Пловдивъ.

Младина илюстрирано сп. за дѣца, год. 7. кн. 7. Казанлъкъ.

Звѣздица, мѣс. ил. списание за дѣца, год. 8 кн. III, Софя.

Пролѣтъ, ил. сп. за дѣца, год. 8, кн. 7 и 8, Ломъ.

Вѣстници: „Народни Права,“ „Миръ,“ „Новъ Вѣкъ“ „Прѣпорецъ,“ „България,“ „Родина,“ „Ловецъ,“ „Бъл. Ловецъ,“ „Орало,“ „Пловдивъ“ „Голгота,“ „Сила,“ „Странджа,“ „Извѣстникъ,“ „Pandaisia,“ „Надѣжда,“ „Дунавски Извѣстия,“ „Народенъ Листъ.“ „Варненски Общински Вѣстникъ,“